

אל
ה
כ
ר
-
ש

סיפור
רפה מרטיין

ציורים
דוד שנון

היה זה לפני הרבה, הרבה שנים. שני ילדים, אח ואחות, ראו כריש שהסתבר בחבל רשותות ליד החוף. הם ניסו למצוא מישור שיעזר להם להציג כריש. הם רצו הביתה, אך אמא ואבא לא היו שם. "מה איכפת לי דג כלשהו" צחקה אישה שפגשו.

"אל תבלבלו לי את המוח עם שטויות" אמר אחד השומרים ליד ארמון המלך. "כריש?" קרא האיש השלישי כשהוא אוחז בחניתת "תראו לי איפה הוא. אהרוג אותו".

azi הילדים ירדו מה策ק למקום בו שכב הכריש. הוא ניסה להשתחרר מהחבלים בתנועות נמרצות.

"מנו" קראה הילדה "אל פחד, אנו לא רוצים לפגוע בר".

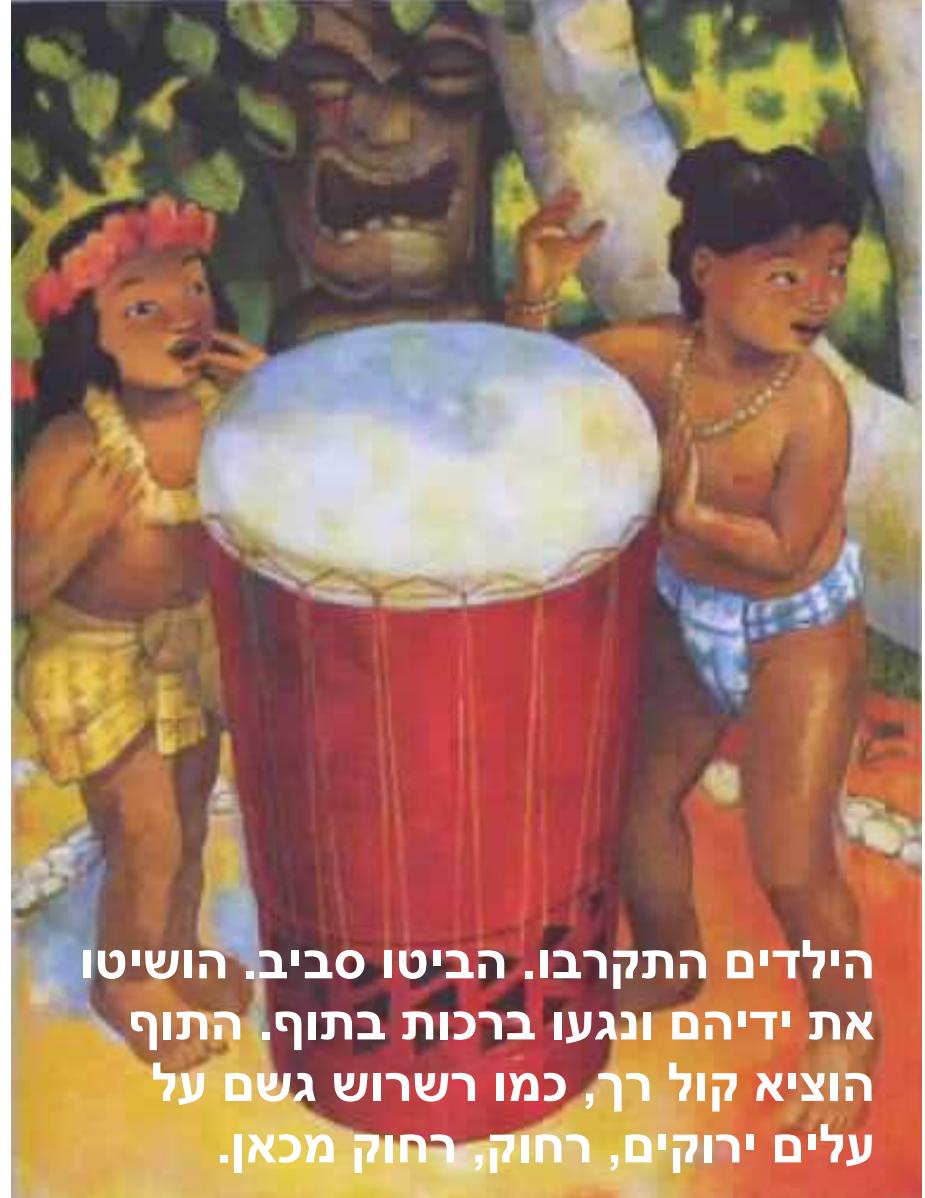
"כן" הוסיף הילד "באנו רק לשחרר אותה".
נראה היה שהכריש הבין כי הוא חדל להיאבק ושכב בשקט, כشعינו העגולות והשchorות עוקבות אחרי הילדים.

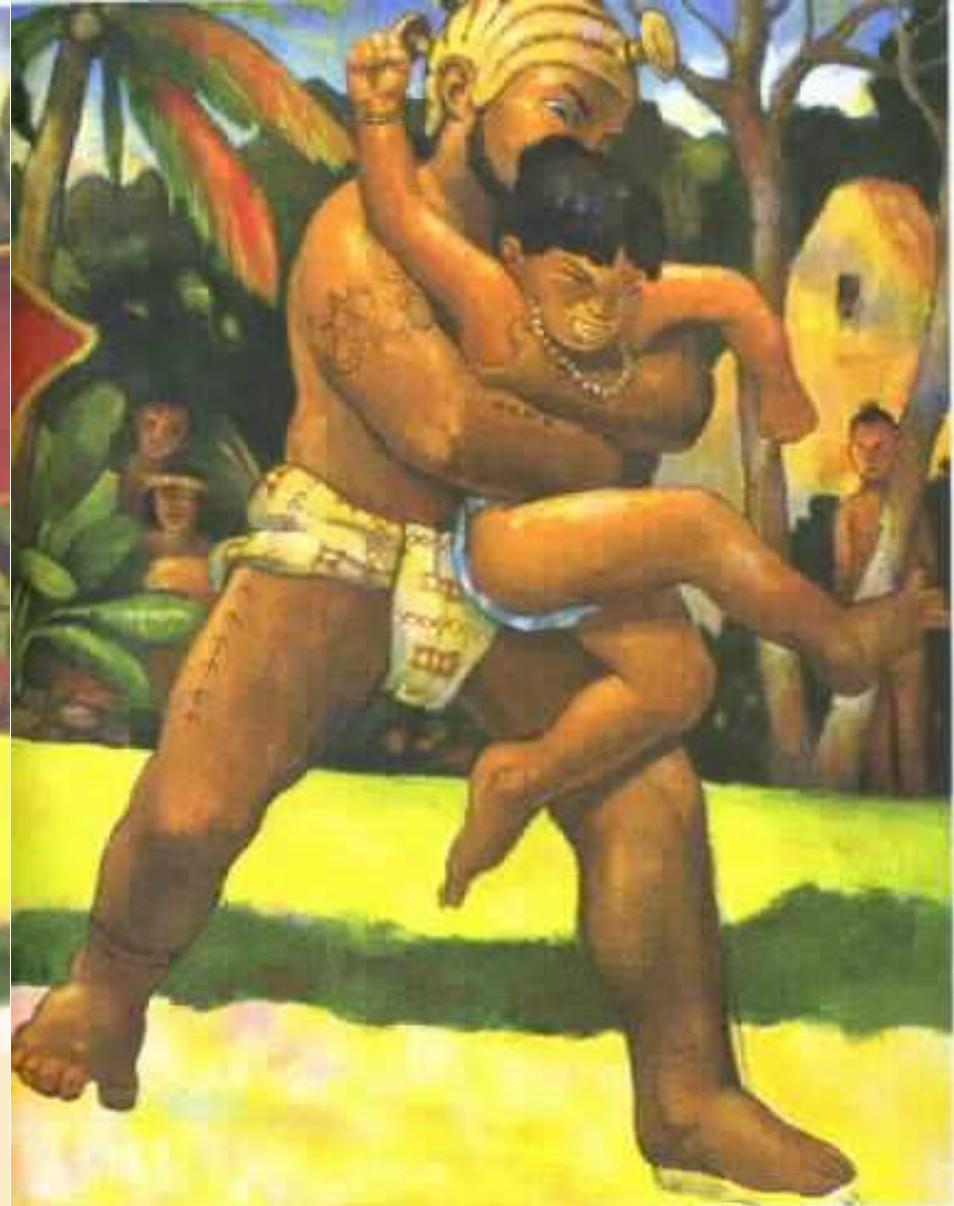
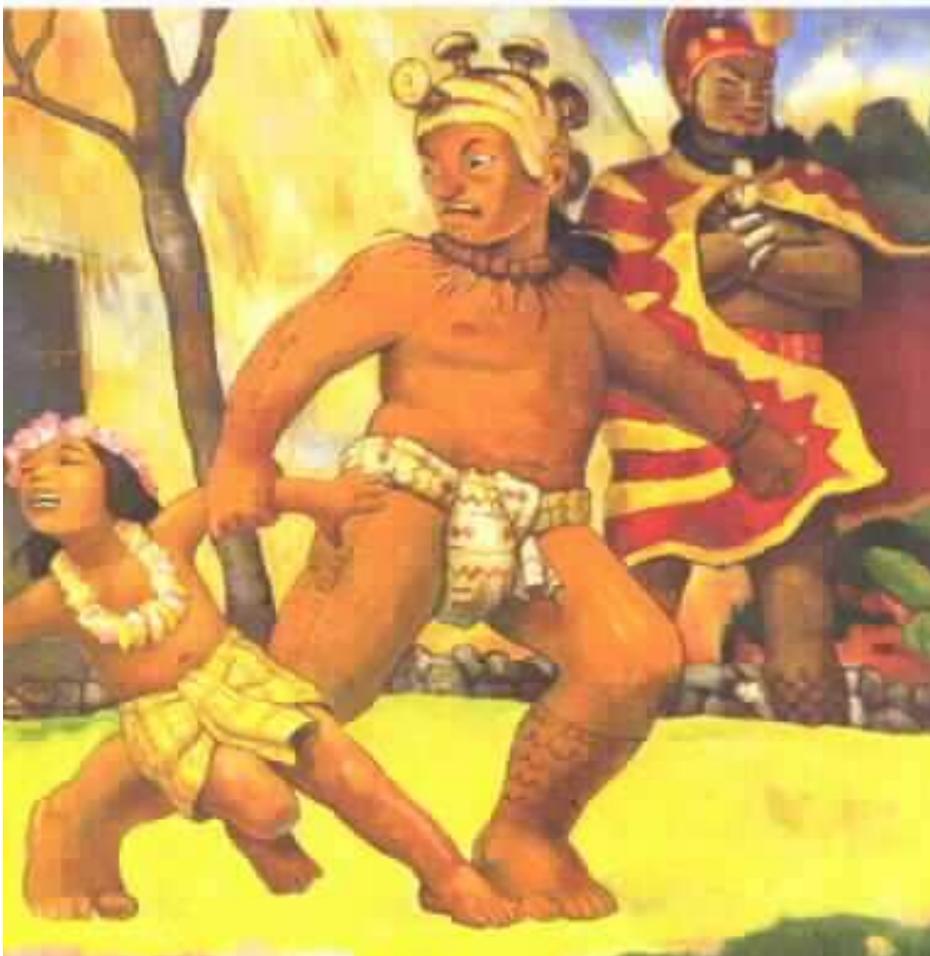
בסוף השחרור הליפוף האחרון של החבל. הכריש,
חופשי כבר, שחה בים כשהנספירים שלו חותכים
את הגלים כמו בסcin. כשהוא הגיע למרחק מה
מהחוף עצר, הרים את ראשו מהמים, הביט
בילדים, ואחר כך שקע שוב במים ונעלם.
הילדים רצו בשמחה על החוף. הנה, הם עשו זאת!

בעוברים דרך הכפר
הם עברו ליד התוֹף
המלכוטי. הוא היה
קְפּו אָסּוֹר לְנַגִּיעָה
למִישָׁהוּ מִלְבָד
המלך. אך הרי לא
יה איש בסביבה,
והם כל כך רצוי לצין
את הצלחתם!
מלך הבית מהחלון
וראה שהם
מתקרבים. הוא
צמצם את עיניו,
והדק את שפתיו.
הוא יכול היה לקרוא
"עצרו! זה קְפּו!" אך
הוא רק הבית ולא
אמר כלום.

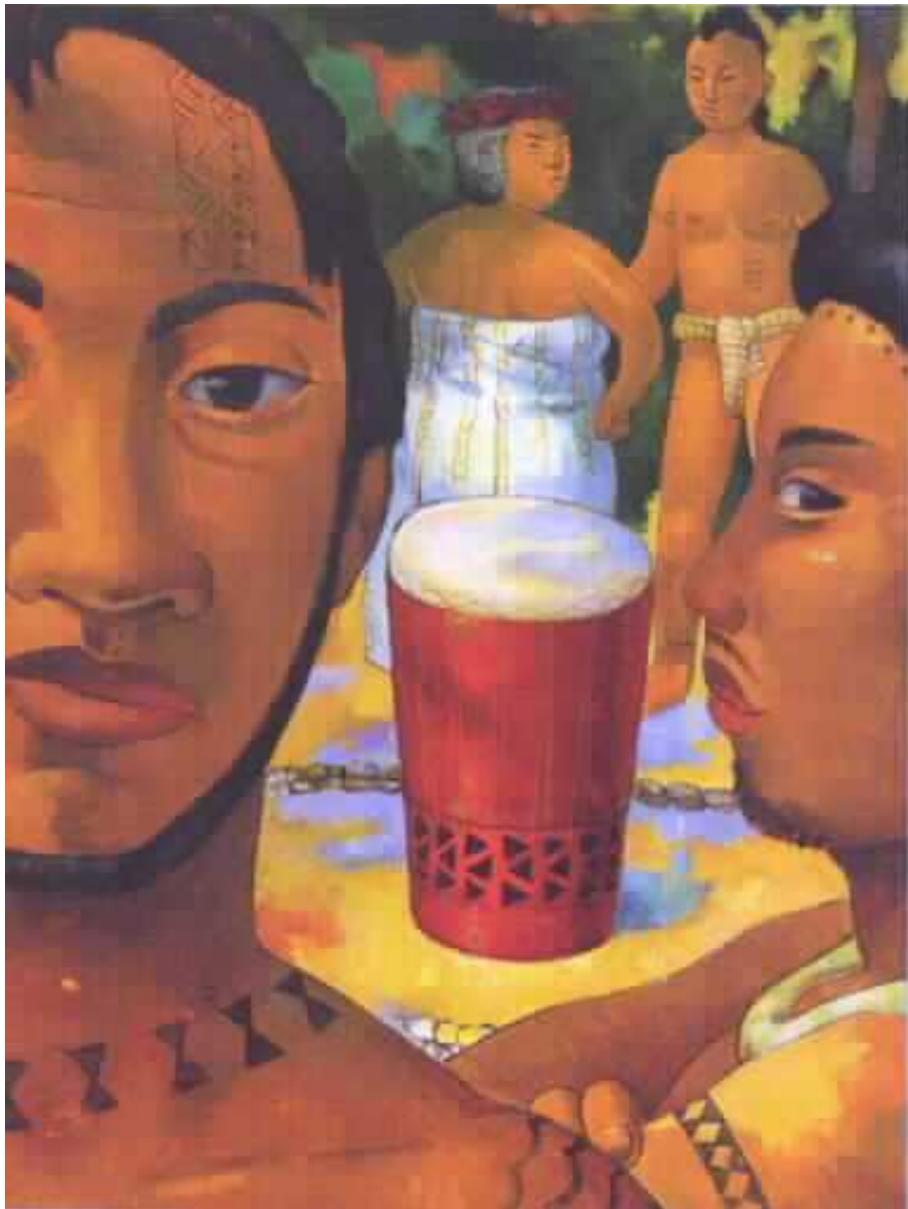
הילדים התקרבו. הביתו סביב. הושיטו
את ידיהם וונגו ברכות בתוֹף. התוֹף
הוציא קול רך, כמו ראש גשם על
עלים ירוקים, רחוק, רחוק מכאן.

אר המלך ראה, ושמע. "שומרים!" קרא
בקול רם "תפסו אותם!"
השומרים רצו ולקחו את הילדים.

הורי הילדים, בונה סירות קנו ואישתו, רצו
לארמן כשנודע להם הדבר. הם השתחוו לפני
מלך. "אנא, מלכי הגדול, שחרר את ילדי."
"מלך, זכור" בכתה אמא "אלה רק ילדים. הם
עוד צריכים ללמידה".
"שקט!" קרא המלך "הם עברו על החוק שלי.
בעוד שלושה ימים הם ימותו. זהו הצדק."
"זוי" בכו ההורים "מי יעוזר לנו?"

ההורים עזבו את ארמון המלך. הם סיפרו הכל לכל אחד שפגשו, אר לאיש לא היה איכפת. אנשים משכו בכתפיים ואמרו: "ככה זהה. למלכנו לב קשה. אם זה לא לרוחכם, תעזבו את המקום." ההורים הבינו שגם ליבם של תושבי הארץ נעשה קשה כמו זה של המלך. אז, בליית ברירה, הם הלכו למקום שם איש עוד לא העז ללכת. הם הלכו למערה של קואהוהו, אל הכריש האיום ונורא.

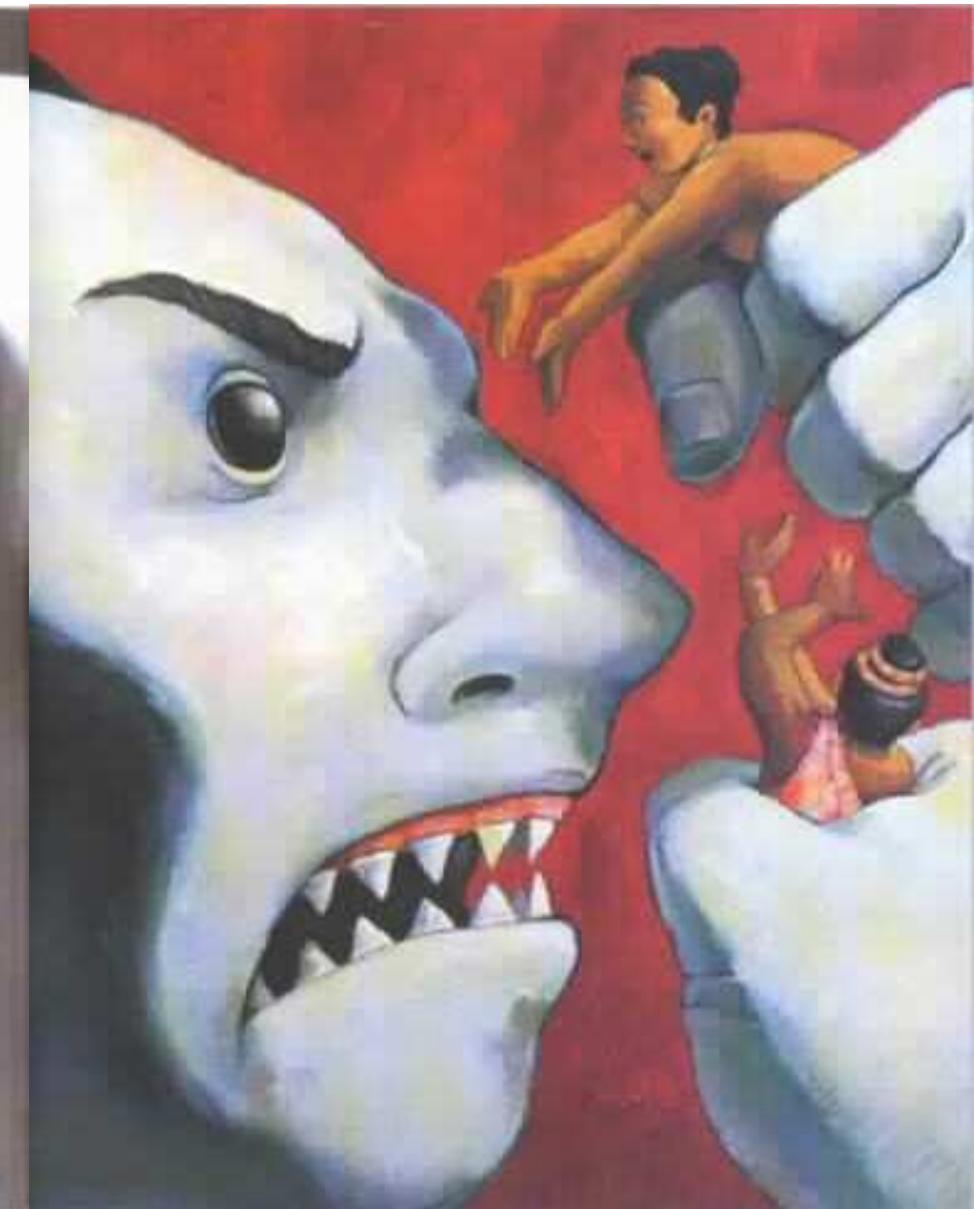

גלי ים ירוקים התגללו למערה, שם אצות הים
מנוחות היו על סלעים שחורים.

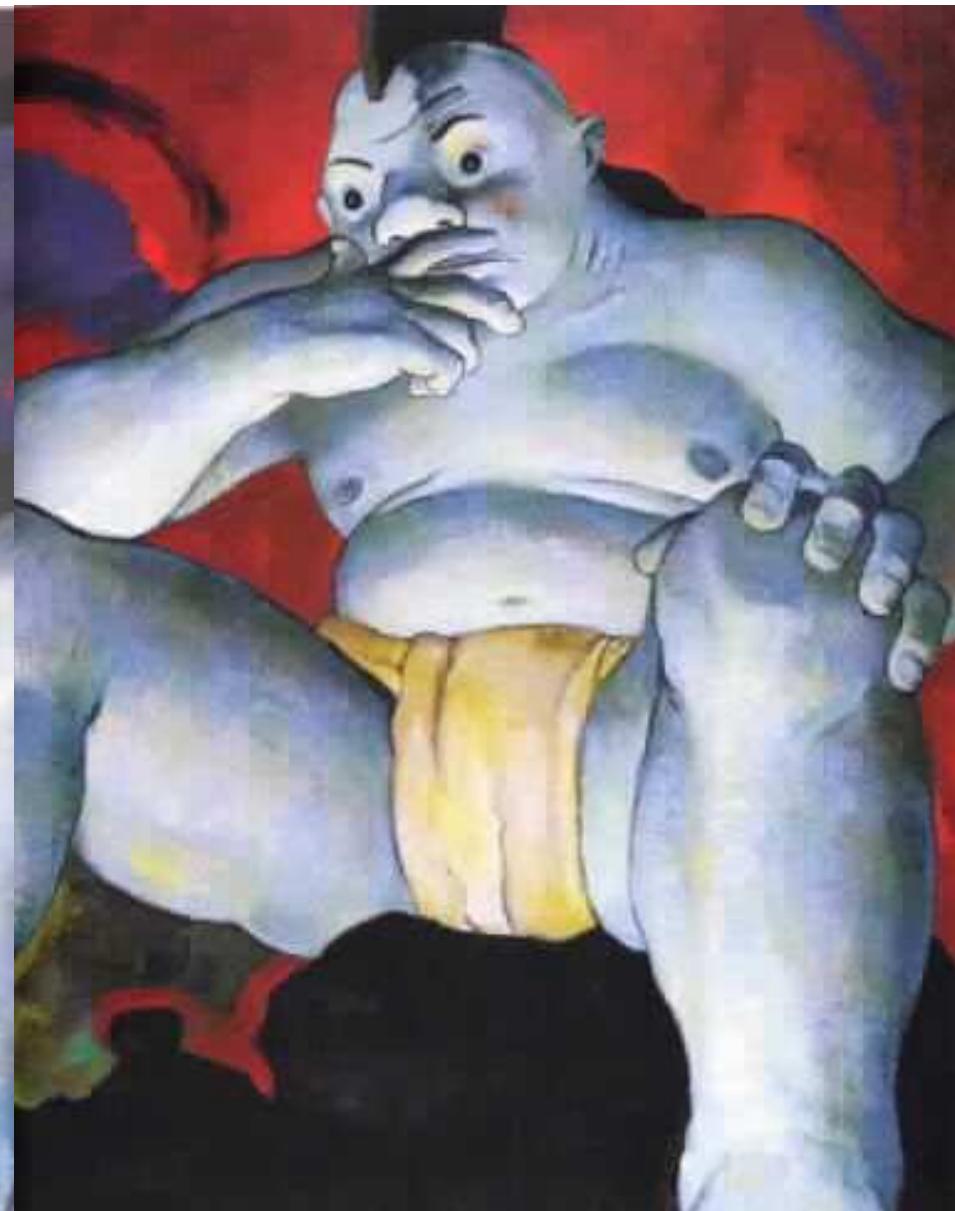
כשנכנסו, עטף אותם פחד כמו גל, שיטף אותם. הם
הסתתרו בין הסלעים. עוד יותר מים זרמו לתוך
המערה. עם הgal השמיini גלש למערה כריש ענק. אל
הכריש התרומם ולפניו עיניהם מאויימות הפך לאדם
ענק, שעלה גבו מצוירים היו לסתות של כריש
פתוחות לרוחה.

"אנשימים!" קרא אל הכריש, כשהוא מרחך באוויר ברעבנות "אני מרגיש בΡΗΜ של איש ואישה!" הוא הושיט את ידו ותופס את בונה הקנו באגרוף ענק שלו, את האישה באגרוף שני. "עכשו" הוא נחם "אוכל אתכם".
"אל גדול!" קרא האיש באומץ "תאכל אותנו אם זאת רצונך, אך שמע אותנו קודם!"

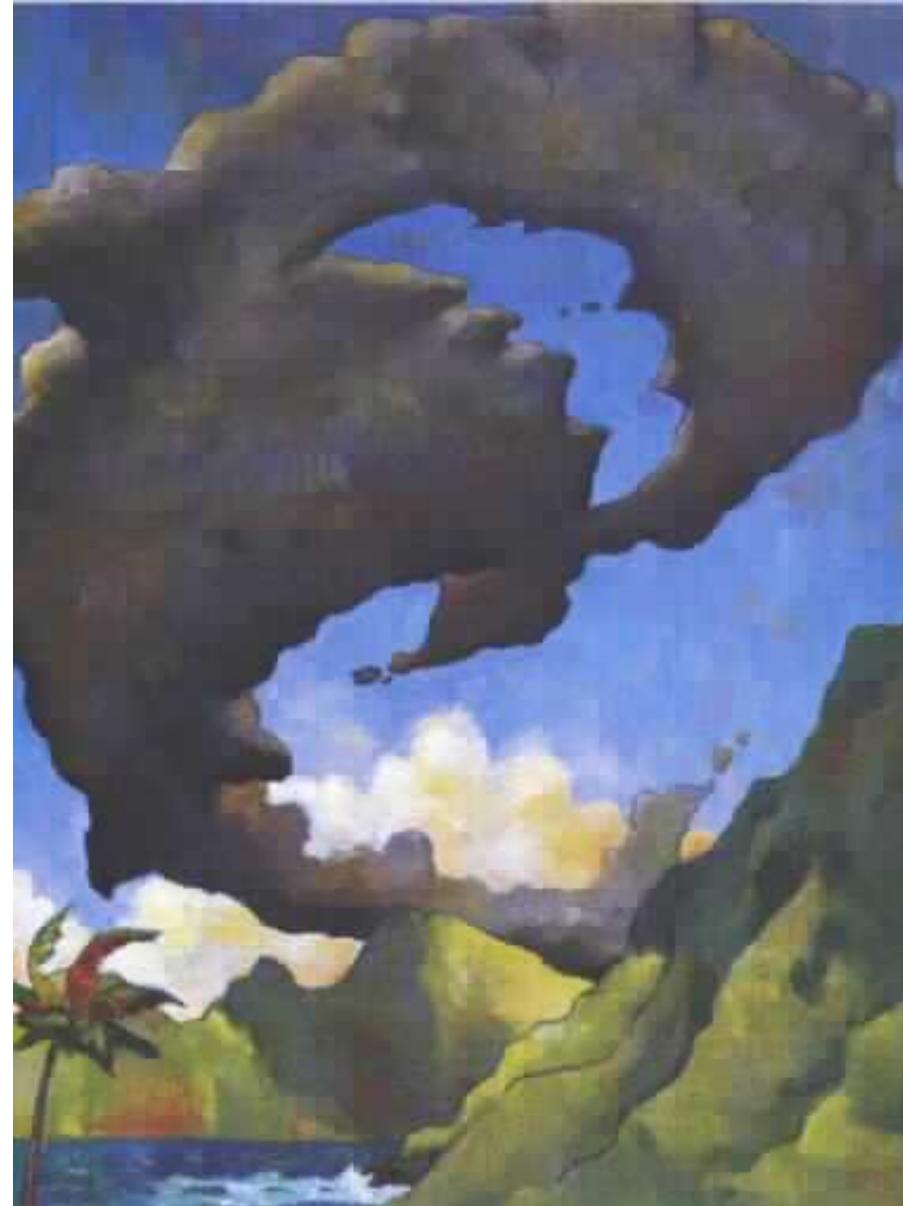

ואז בדמיות, סיפרו ההורים על גורל ילדיהם. אל החריש הקשיב, כשהוא מנידנד בראשו הענק. כשגמרו, חירר וגילה תור כדיCCR את שנייו החדות וחזקות. "הכינו קנו עם כל מה שנחוץ לדרכ ארוכה" אמר " הביאו קורבן למקדש. אל תפחדו. אתן לכם סימן. אז תצאו לים והילדים יבואו אליכם."

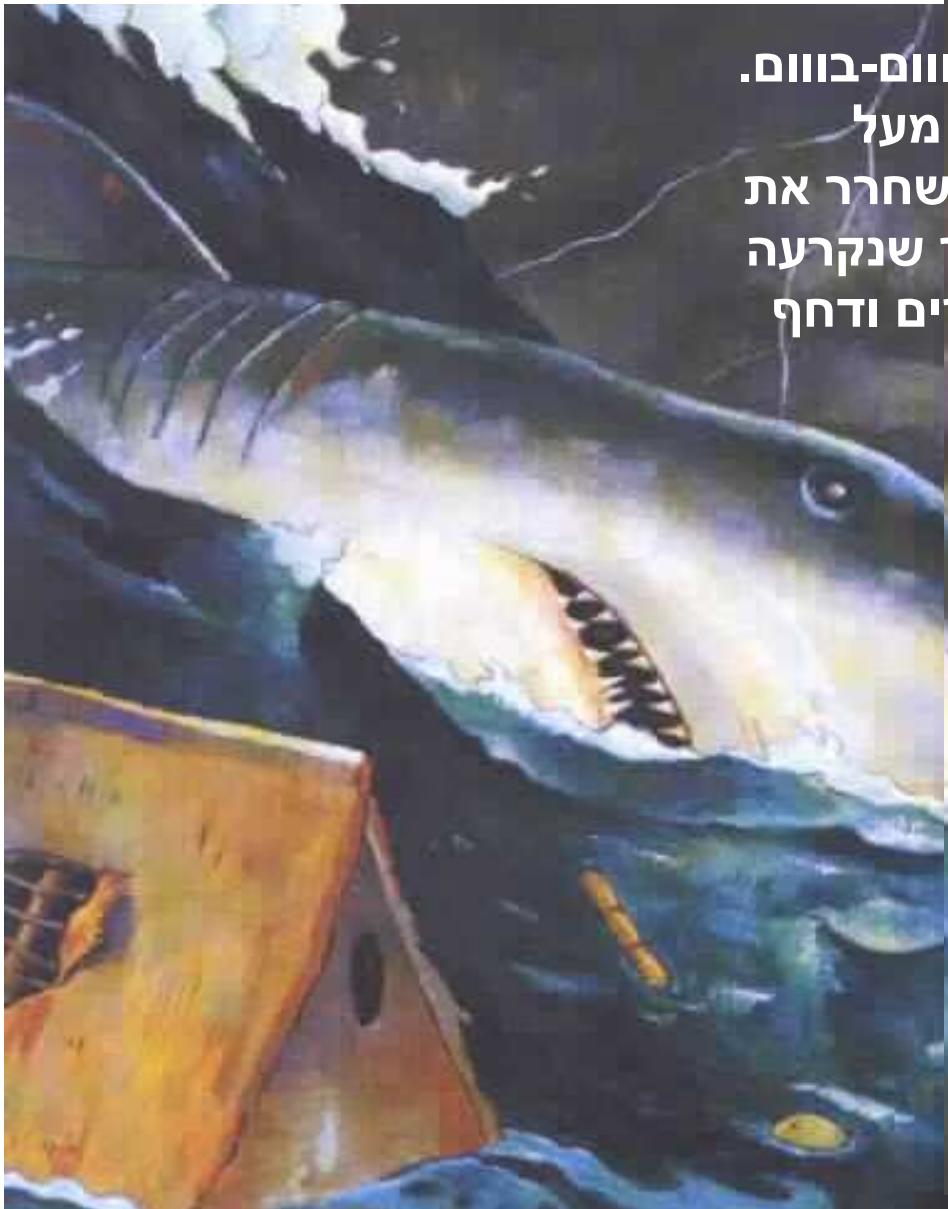
ההורים השתוו ורצו מהמערה. הם הכינו את הכל. הם הקשיבו והמתינו. בבוקר היום השלישי קשת הופיעה מעל הים. ונגעה בקורבנותיהם. ואז, מעל הים, הופיע ענן שחור. הוא גדול וגדל כשהוא מתקרם אל האי.

השמיים השחירו. רוח חזקה התחליה לנשף. המלך
הבית מהחלון ונבהל. הוא רץ לתוף שלו והתחילה
لتופף עליהם. כל האנשים רצו מהר אל הארמון, אך
הוריו הילדים ירדו למפרץ, דחפו את הקנו שלהם
והפליגו מעבר לשוניתת. הם המתינו בין הגלים בים

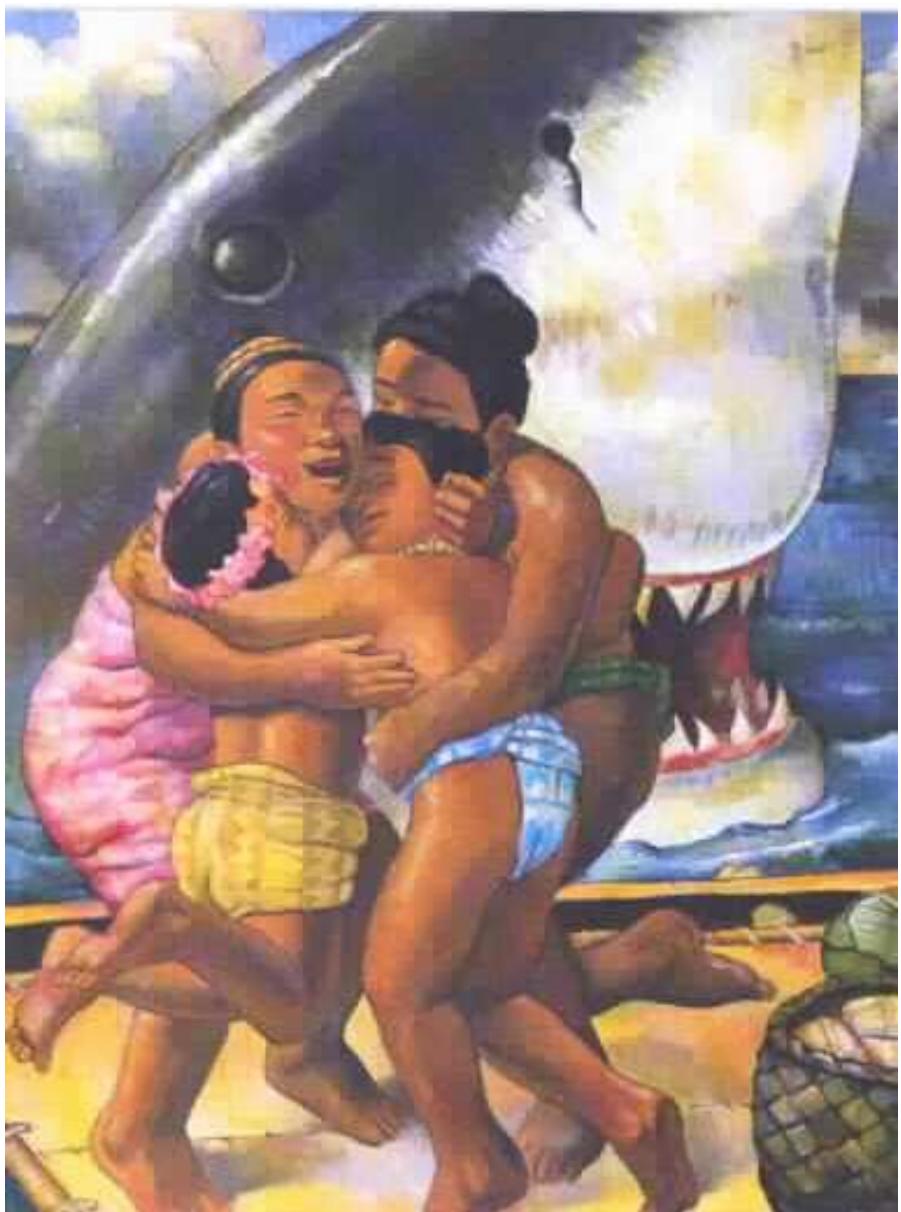
פתום

על האי הבז'יקו ברקים. רעם אדיר נשמע. בווומ-בווום.
gal unek km mahchov vstaf at adamah. ubr mel
habtayim vatzim, hrs at armon ud hisod vshchorer at
hildim. hildim ulo ul dalat uz shel ha'matzar shnkrura
mehkiorot. az crish unek km mahmim shchorim v'dchaf
otom mel adamah hamozefet.

הם יצאו לים הפתוח,
עד לקנו של הוריהם,
ונפלו לזרועות של
אבא ואמא. הכריש
הגדול הרים את ראשו
מהמים כשהוא שינו
החדות מבריקות
כailו בחיוור. לרגע
הוא עמד זקוף והבית
עליהם בעיניו
הגדולות, שחורות
וחכמות. אך שקע בים
ונעלם בין הגלים.
"אל גדול" שרה
המשפחה "אנו מודים
לר מקרב לב ונזכר
אותך תמיד".

פתאום ראו דבר מה אדום על פני הגלים. "התוֹף!"
קראו הילדים. הם העלו אותו על הקנו. "רחוק מכאן,
ילדים" אמר בונה סירות קנו "מעבר לים הכחול,
מנוח אי אחר. המלך של האי הוא טוב-לב וצדוק
וأنשים שם בעלי לבבות חמימים. נביא למלך זה את
התוֹף.

הרוח נשפה במפרש.
התוֹף זמזם כמו
צחוק בין עלי
הדקלים, כמו גלים
הנסברים על החוף.
מהר, מהר הפליג
הKENO דרך הים הגדול
לקראת הבית החדש
שליהם.